

Diplomová práce pojednává o hudební dramaturgii nejposlouchanější veřejnoprávní stanice Českého rozhlasu - Radiožurnálu a zasazuje ji do kontextu politicko-ekonomických vztahů, které na ni působí. Podoba hudby na Radiožurnálu byla předmětem dlouhodobé kritiky ze strany odborné i široké veřejnosti, jež vyústila v prosinci 2011 ve veřejný seminář pořádaný regulátorem - Radou Českého rozhlasu. Práce mapuje tradiční požadavky na média veřejné služby a jejich proměnu spojenou s liberalizací trhu, digitalizací a nástupem nových médií. Z hlediska hudby je diskutována její společenská funkce, její vztah k veřejnoprávním médiím a normativní požadavky, které jsou na média v souvislosti s kulturou a hudbou kladeny. Pro srovnání je hudební složka porovnávána s vysíláním komerčních celoplošných rozhlasových stanic (Impuls a Evropa 2), pro něž platí jen marginální zákonné požadavky. Práce rovněž popisuje veřejnou diskuzi o podobě vysílání a abstrahuje argumenty kritiky. Často zmiňovanými problémy bylo mimo jiné například časté opakování jednotlivých skladeb i interpretů, příliš úzký záběr v repertoáru umělců obsažených v databázi či celková zastaralost hudebního fondu, která nepřispívá k povznášení veřejného vkusu a podpoře české kulturní identity. Pravdivost těchto domněnek pak spolu s proměnou hudební dramaturgie v reakci na nespokojenost veřejnosti ověřuje výzkum na datech o vysílání sbíraných internetovým projektem Playlist Radiožurnálu.